

5.1. Az 1992. évi LXV. törvény és a 2011. évi CLXXXIX törvény rendelkezései a helyi önkormányzatok feladatáról és jogairól

A magyar önkormányzati rendszer a Helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény alapján éledt újjá. A törvény egybefogta az önkormányzatokat érintő valamennyi jogot, kötelezettséget, támpontul szolgálva az önkormányzati vezetőknek, akik nagyrészt a tanácsi vezetők, dolgozók közül kerültek ki, és akikre a modern kor követelményeinek folyamatos változása további nagy teherként nehezedett.

Önmagában a tanácsi rendszer belső működési ellentmondásai, alapvető mechanizmusbeli hiányosságai is súlyosak voltak, a rendszerváltás – amely mind a vállalati, mind az államháztartási szektorra nyomást helyezett – ezt a helyzetet tovább súlyosbította. A tanácsi rendszer idején nem létezett a helyi közügyekben való önálló döntési jog, minden kérdést a politikai vezetők központilag döntöttek el az állam nevében.

A tanácsok saját forrásokkal sem rendelkeztek, így érdemi költségvetés sem készülhetett. A tanácsok által „helyben” elköltött források szinte teljes mértékben egy alku folyamat után a központi szinttől újraelosztással kerültek birtokukba. Saját tulajdonú vagyontárgyakkal nem rendelkeztek, azokat csak használatba kapták meg. A több mint 40 évig tartó szocialista állami gazdálkodás ideje alatt egy egész generációnyi szakember sajátította el azokat a viselkedési mintákat, amelyek a rendszerváltás utáni időszakban kevés szakmai alapot jelentett. Ebből már jól látható, hogy a jogrend megváltozása, az új jogszabályok pontatlansága, belső ellentmondásai mellett a szakértelem, a szakmai tapasztalat hiánya, mint előzmény további terhet jelentett az induláskor.

Az államháztartási rendszerváltás mindezen előzmények után jogi értelemben indult el 1990-ben, szintén nem ellentmondásoktól mentesen.

5.1.1. A feladatok körének pontatlansága

Az önkormányzati gazdálkodás keretét adó önkormányzati törvény – összhangban a Helyi Önkormányzatok Európai Chartájával – kimondta, hogy az önkormányzatokat a helyi feladatokhoz arányos pénzügyi források illetik meg. A feladatokhoz szükséges arányos forrásbiztosítás elmaradásának legfőbb oka az, hogy nem derül ki egyértelműen az egyes települési önkormányzatok feladata. Ezt jól mutatja az Ötv. 8. § (1) szakaszában a „különösen feladata” kezdetű felsorolás:

- „a településfejlesztés,
- a településrendezés,
- az épített és természeti környezet védelme,
- a lakásgazdálkodás,
- a vízrendezés és a csapadékvíz elvezetés,
- a csatornázás, a köztemető fenntartása,
- a helyi közutak és közterületek fenntartása,
- a helyi tömegközlekedés, a köztisztaság és településtisztaság biztosítása;
- gondoskodás a helyi tűzvédelemről,
- gondoskodás a közbiztonság helyi feladatairól;
- közreműködés a helyi energiaszolgáltatásban,

- közreműködés a foglalkoztatás megoldásában;
- az óvodáról, az alapfokú nevelésről, oktatásról, az egészségügyi, a szociális ellátásról, valamint a gyermek és ifjúsági feladatokról való gondoskodás;
- a közösségi tér biztosítása;
- közművelődési, tudományos, művészeti tevékenység, sport támogatása;
- a nemzeti és etnikai kisebbségek jogai érvényesítésének a biztosítása;
- az egészséges életmód közösségi feltételeinek elősegítése.”

A törvény 8. § (4) szakasza továbbá kimondta, hogy a települési önkormányzatoknak kötelező gondoskodniuk az egészséges ivóvízellátásról, az óvodai nevelésről, az általános iskolai oktatásról és nevelésről, az egészségügyi és a szociális alapellátásról, a közvilágításról, a helyi közutak és a köztemető fenntartásáról; továbbá köteles biztosítani a nemzeti és az etnikai kisebbségek jogainak érvényesülését. Ez a megfogalmazás a 8. § (1) szakasz tükrében zavaró volt, főleg, mert a nemzeti és etnikai jogok érvényesülésének biztosítása ismételtelen megjelent, ráadásul a taxatív felsorolt közszolgáltatások tartalma, mélysége az ágazati törvényekben volt szabályozva¹.

5.1.2. Kötelező vs. önként vállalt feladatok párhuzamossága

A helyi önkormányzatok számára a jogszabályok kötelező feladatokat fogalmaztak meg, ugyanakkor természetesen megengedték a további önkéntes feladatvállalást. Az önkéntes feladatok iránti igénynek alapvető oka az, hogy a helyi lakossági igényeket a helyi kormányzati szint jobban ismeri. Az önként vállalt feladatok kétféleképpen jelenthetnek meg:

1. Központilag előírt feladat kiegészítéseként és
2. Helyi szinten érzékelt egyedi problémára adott válaszként

A szociális ellátás terén gyakran fordul elő, hogy a központilag juttatott forrásokat meghaladó igény van a helyi lakosok támogatására, amelynek ilyen esetben a forrása az önkormányzat saját bevétele. Arra is van ugyanakkor eset, hogy valamilyen környezeti probléma (vagy éppen pozitív helyi adottság) kezelésére fordítja az önkormányzat saját bevételeit. Mindkét esetben önként vállalt feladatról van szó. Az önkormányzati törvény és az ahhoz kapcsolódó kiegészítő jogszabályok nem részletezték az alkalmazók számára kellő részletezettséggel, mi a teendő abban az esetben az önként vállalt feladatokkal, ha az önkormányzat pénzügyi helyzete romlik. Csupán egy hosszú tanulási folyamat eredményeként jutottak el arra a felismerésre az érintettek, hogy az önként vállalt feladatok valójában „puffér”-ek a költségvetésen belül, amit meg kell szüntetni – és ezt a választó polgárok irányában fel kell tudni vállalni – ha ennek fenntartása veszélyeztetné a kötelező feladatok minőségét.

Fontos látni ugyanakkor, hogy a központi kormányzat elismerte az önkéntes feladatvállalások szükségességét és jogosságát. A kötelező és önként vállalt feladatok kettős létezését a jogalkotó

¹ Itt ismét felhívánk az olvasó figyelmét arra a körülményre, hogy az ágazati törvények sem léteztek még ebben a pillanatban, azok később kerültek elfogadásra. Néhány, a későbbi időszakban elfogadott, releváns szakmai jogszabály: 147/1992 (XI. 6) Korm. Rendelet az önkormányzatok tulajdonában lévő ingatlanvagyon nyilvántartási és adatszolgáltatási rendjéről, A szociális igazgatásról, és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. Tv., A nemzeti és etnikai kisebbségek jogairól szóló 1993. évi LXXVII. Tv., A közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. Tv., A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. Tv., A helyi önkormányzatok adósságrendezési eljárásáról szóló 1996. évi XXV. Tv., A tűz elleni védekezésről, a műszaki mentésről és a tűzoltóságról szóló 1996. évi XXXI. tv., Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. Tv., 217/1998 (XII. 30) Korm. Rendelet az államháztartás működési rendjéről, A temetőkről és temetkezésről szóló 1999. évi XLIII. Tv.

azáltal is elismerte többek között, hogy a helyi igények megléte esetén nagyobb településekre előírt szakmai feladatok önkéntes teljesítését is támogatta, elismerte². Így előfordulhatott, hogy egy település önkéntesen vállalt olyan feladatot, ami nagyobb településen működő önkormányzat részére kötelező volt (például a középfokú oktatás biztosítása a megyei önkormányzatnak kötelező feladat, a települési önkormányzatnak viszont önkéntes).

5.1.3. A megyei önkormányzatok helyzetének tisztázatlansága

Az önkormányzati törvényt gyakran éri kritika a megyei önkormányzatok helyzetének tisztázatlanul hagyása miatt. Az 1990-es években a megyei önkormányzatok a törvényi iránymutatás tisztázatlansága miatt olyan feladatokat végeztek, amelyekre sem a központi, sem a települési önkormányzatok nem tartottak igényt. Helyzetük a végbement társadalmi-gazdasági átalakulás során tovább romlott, hiszen a lakosságnak több, jobb minőségű és elérhetőbb közszolgáltatásokra keletkezett igénye. A törvény ráadásul kimondta, hogy a helyi önkormányzatok két típusa, a települési önkormányzatok (község, város, főváros, kerületei) és megyei önkormányzatok között nincs hierarchikus viszony, vagyis a feladat- és hatáskörébe tartozó helyi érdekű közügyekben önállóan járnak el (1. § (1) szakasz), illetve kölcsönös érdekek alapján együttműködhetnek. A gyakorlatban ez a megyei szint feladatainak további értelmezési problémáihoz vezetett.

A megyei önkormányzatok valójában 1848 óta (akkor még királyi vármegyék) folyamatosan veszítettek szerepükből. Évszázadokon keresztül a megyék az identitásuk mellett (települési infrastrukturális hátrányok leküzdésére koncentráció) a pénzügyi önállóságuk miatt voltak képesek fennmaradni (Balogh, 2005: 42.o.). A tanácsi rendszer idején látszat-demokrácia jellemezte a helyi közügyekbe való beleszólást³. A rendszerváltás után az önkormányzati törvény nem adott többlet hatáskört a megyei önkormányzatoknak, azok pedig nem kívántak a települési önkormányzatoktól hatáskört átvenni. Mint látható, a megyék szerepének tisztázatlansága szintén hozzájárult a különböző szintek feladatainak és hatásköreinek összekeveredéséhez.

5.1.4. A 2011. évi CLXXXIX törvény előzményei

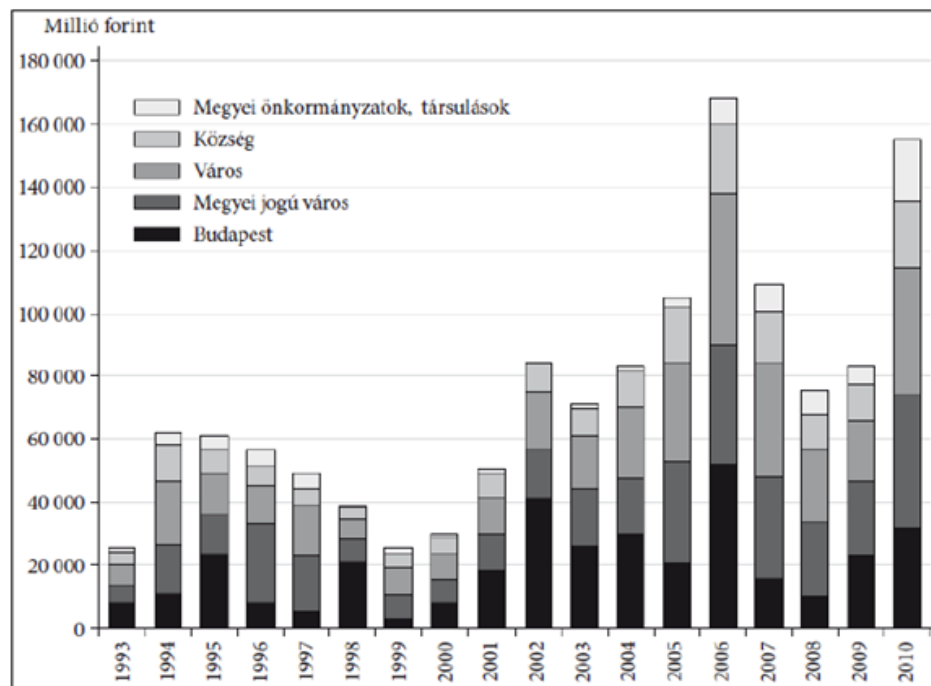
Az önkormányzati rendszer reformálásának igénye a 2000-es évek elején elkezdődött az akkori Belügyminisztérium IDEA programja (Integráció, Decentralizáció, Európai Unió, Autonómia) keretében, átfogó változtatásokra azonban 2011-ig várni kellett. A várva várt változások a helyzet súlyosbodása, másrészt az új kormányzatnak az önkormányzati alrendszerrel kapcsolatos alapvetően eltérő funkcionális megítélése miatt merőben eltértek az IDEA program koncepciójától. Míg ugyanis az IDEA program a helyi autonómia erősítését, a további decentralizációt ígérte, addig a 2010-es országgyűlési választások után az önkormányzati rendszert konszolidálni kényszerülő új kormányzat a központosítást, a helyi szint fokozottabb elszámoltathatóságát és ellenőrzését választotta.

² A 6. § (1) b. szakasz szerint az önként vállalt feladatok esetében is az önkormányzat „igényelheti az átvállalt feladattal arányos fedezet biztosítását”, ekkor ő válik a központi támogatás kedvezményezettjévé. Az önkormányzati törvény 69. § (3) szakasza azonban a már a felelőtlen feladatátvállalást igyekezett korlátozni, így kikötötte, hogy egy intézmény fenntartását, fejlesztését, irányítását legalább 3 éves időtartamra lehet átadni, amennyiben a megelőző 4 év átlagában a településen lakóhellyel rendelkezők közül került ki a szolgáltatást igénybevevők többsége.

³ Jól példázza ezt, hogy a járásoknak csak 1950 és 1970 között volt működő testületük.

A 2000-es évek elején a helyi önkormányzatok ismét nagy összegű hiteleket vettek fel.

1. ábra: Az önkormányzati hitelfelvételek alakulása 1993-2010 között

Forrás: Horváth-Péteri-Vécsei (2014)

Az adósságállomány jelentős növekedése a devizaárány drasztikus növekedésével párhuzamosan ment végbe. A növekedés mögötti okok viszonylag sokszínűek:

- az Európai Unióba történő belépés közeledése az önkormányzatok számára jelentős források elérhetőségét helyezte kilátásba, amelynek önerejét igyekeztek a települések „biztosítani”;
- szakmai körökben terjedt az a vélemény, hogy a kormányzat – egyébként helyes módon – szigorítaná a helyi önkormányzatok hitelfelvételét a jövőben,
- a forrásbőség miatt a bankszektor az 1996-os csődeljárások után ismét pozitívan ítélte meg a szektor helyzetét és nyitott volt annak finanszírozására,
- a települések egy része romló pénzügyi helyzetében ismét a külső forrásokon keresztül látta biztosítottnak fennmaradását.

A 2000-es évek elején az államháztartás pénzügyi tervezési pontatlanságai, majd a 2008-as gazdasági válság hatása mind hozzájárult ahhoz, hogy 2010-ben már komoly működési kockázat jellemezte az önkormányzati szektort. Ezek a tények új megvilágításba helyezik a 2011. évben bekövetkezett államháztartási újraszabályozást⁴.

5.1.5. A 2011. évi CLXXXIX törvény (MÖtv.) újdonságai

⁴ 2010-ben az állam átvette a helyi önkormányzatoktól az alapfokú oktatási és szociális ellátási feladatokat, amivel jelentős mértékben csökkent az önkormányzati szektor államháztartáson belüli szerepe. Megújult az államháztartási törvény, a parlament elfogadta a Magyarország Helyi Önkormányzatairól szóló törvényt, a Magyarország Gazdasági Stabilitásáról szóló törvényt, az éves költségvetési törvényben pedig a normatív finanszírozást felváltotta a teljesítmény alapú finanszírozás. A következő években a költségvetés végrehajtásában a pénzforgalmi szemléletet az eredményszemlélet váltotta fel, ami minőségileg megújította az államháztartás működését.

A Magyarország Helyi Önkormányzatairól szóló törvény szintén lehetővé teszi az önkéntes feladatok vállalását a kötelező feladatokon túl. Ennek túlzott mértékű vállalásának elkerülésére ugyanakkor beépítésre került egy automatikus „fék”: „Az önként vállalt helyi közügyek megoldása nem veszélyeztetheti a törvény által kötelezően előírt önkormányzati feladat- és hatáskörök ellátását, finanszírozása a saját bevételek, vagy az erre a célra biztosított külön források terhére lehetséges” 10. § (2). Bár konkrét esetekben a jogalkotó nem vizsgálódik, az önként vállalt feladatoknak eképpen már létezik finanszírozási korlátja. Annak érdekében, hogy felelőtlen módon nagyobb horderejű feladatok átgondolatlanul történő átvállalására ne kerüljön sor, a jogszabály a következőket fogalmazza meg:

„11. § (1) A községnek, a városnak, a járásszékhely városnak, a megyei jogú városnak, a fővárosnak és kerületeinek, valamint a megyei önkormányzatnak egymástól eltérő feladat- és hatáskörei lehetnek.

(2) Törvény a kötelező feladat- és hatáskör megállapításánál differenciálni köteles, figyelembe véve a feladat- és hatáskör jellegét, a helyi önkormányzatok eltérő adottságait, különösen

- a) a gazdasági teljesítőképességet;
- b) a lakosság számát;
- c) a közigazgatási terület nagyságát.

(3) Jogszabály a hatáskör telepítésével egyidejűleg meghatározza a feladat- és hatáskörellátáshoz szükséges minimális szakmai, személyi, tárgyi és gazdasági feltételeket.

12. § (1) A nagyobb gazdasági teljesítőképességű, lakosság számú települési önkormányzat számára előírt kötelező feladat- és hatáskör ellátását - annak egyetértésével - más települési önkormányzat vagy társulása önként akkor vállalhatja, ha azt

- a) a lakossági igények indokolják;

A polgármester jogállása

63. § A polgármester megválasztását követően esküt tesz a képviselő-testület előtt és erről okmányt ír alá. Az eskü szövegét az 1. melléklet tartalmazza. A polgármester jogai és kötelezettségei a megválasztásával keletkeznek, a megbízatás megszűnésével szűnnek meg.

64. § (1) A polgármester tisztségét főállásban vagy társadalmi megbízatásban látja el.

(2) Főállású a polgármester, ha főállású polgármesterként választották meg. A polgármesteri tisztség betöltésének módját a képviselő-testület a megbízatás időtartamán belül egy esetben a polgármester egyetértésével, a szervezeti és működési szabályzat egyidejű módosításával megváltoztathatja.

65. § A képviselő-testület elnöke a polgármester. A polgármester összehívja és vezeti a képviselő-testület ülését, valamint képviseli a képviselő-testületet.

66. § A polgármester tagja a képviselő-testületnek, a képviselő-testület határozatképessége, döntéshozatala, működése szempontjából önkormányzati képviselőnek tekintendő.

67. § * (1) A polgármester

a) a képviselő-testület döntései szerint és saját hatáskörében irányítja a polgármesteri hivatalt, a közös önkormányzati hivatalt;

b) a jegyző javaslatainak figyelembevételével meghatározza a polgármesteri hivatalnak, a közös önkormányzati hivatalnak feladatait az önkormányzat munkájának a szervezésében, a döntések előkészítésében és végrehajtásában;

c) dönt a jogszabály által hatáskörébe utalt államigazgatási ügyekben, hatósági hatáskörökben, egyes hatásköreinek gyakorlását átruházhatja az alpolgármesterre, a jegyzőre, a polgármesteri hivatal, a közös önkormányzati hivatal ügyintézőjére;

d) a jegyző javaslatára előterjesztést nyújt be a képviselő-testületnek a hivatal belső szervezeti tagozódásának, létszámának, munkarendjének, valamint ügyfélfogadási rendjének meghatározására;

e) a hatáskörébe tartozó ügyekben szabályozza a kiadmányozás rendjét;

f) gyakorolja a munkáltatói jogokat a jegyző tekintetében;

g) gyakorolja az egyéb munkáltatói jogokat az alpolgármester és az önkormányzati intézményvezetők tekintetében.

(2) A 42. § 2. és 7. pontjában meghatározott kérdésekről, valamint egyéb jogszabályban, közjogi szervezetszabályozó eszközben meghatározott kinevezésről, megbízásról, választásról a fővárosi közgyűlés kizárólag a főpolgármester előterjesztése alapján dönthet.

68. § (1) Amennyiben a polgármester a képviselő-testület döntését a helyi önkormányzat érdekeit sértőnek tartja, ugyanazon ügyben - a képviselő-testület önfeloszlatásáról szóló, valamint a 70. § (1) bekezdésében meghatározott ügyben hozott döntése kivételével - egy alkalommal kezdeményezheti az ismételt tárgyalást. A kezdeményezést az ülést követő három napon belül nyújthatja be, a képviselő-testület a benyújtás napjától számított tizenöt napon belül minősített többséggel dönt. A döntést addig végrehajtani nem lehet, amíg arról a képviselő-testület a megismételt tárgyalás alapján nem dönt.

b) gazdaságosabban és legalább változatlan szakmai színvonalon;

c) többlet állami támogatás igénybevétele nélkül képes ellátni.”

Még a törvény megszületése előtt döntött a parlament az alapfokú oktatási és szociális ellátási feladatok központi kormányzat általi átvételéről, az MÖtv. azonban ezen túlmenően is igyekezett racionalizálni a szektoron belüli feladatokat. Korábban a településfejlesztés és – rendezés a települések feladata volt, az új jogszabályban azonban a feladatok a megyei önkormányzatokhoz kerültek át. Fontos látni, hogy itt alapvető, koncepcionális átalakítás ment végbe, hiszen az oktatási és szociális ellátási feladatok átvételével szinte funkciótlanná és súlytalaná váló megyei önkormányzatok éppen azokat a tervezési és végrehajtási feladatokat kapták most meg, amelyekkel eddig a települések nem voltak képesek boldogulni, megfelelő szakértelem, illetve személyes vagy éppen település érdekek mentén megjelenő érdekkülönbségek miatt! A megyei önkormányzatok ezáltal egy-egy megyére kiterjedő átfogó fejlesztésekkel támogatják immár az egyébként saját fejlesztési forrásokkal és koncepciókkal nem rendelkező településeket.

Az MÖtv. igyekezett a településen belüli hierarchikus viszonyokat is rendezni azáltal, hogy a jegyző munkáltatói jogkörét a polgármesterhez rendelte. 2011 óta az önkormányzati működésének szervezésében kiemelt szerep jutott a Polgármesteri Hivatalnak, Megyei Önkormányzati Hivatalnak, illetve kis települések esetén a közösen fenntartott ún. Közös Önkormányzati Hivatalnak:

„85. § (1) Közös önkormányzati hivatalt hoznak létre azok a járason belüli községi önkormányzatok, amelyek közigazgatási területét legfeljebb egy település közigazgatási területe választja el egymástól, és a községek lakosság száma nem haladja meg a kétezer főt. A kétezer fő lakosság számot meghaladó település is tartozhat közös önkormányzati hivatalhoz.

(2) A közös önkormányzati hivatalhoz tartozó települések összlakosság száma legalább kétezer fő, vagy a közös hivatalhoz tartozó települések száma legalább hét.”

Erősödött a helyi önkormányzatok feletti központi kormányzati kontroll is. Ennek elemei:

- belső ellenőrzés helyi rendszerének kiépítése a jegyző irányítása mellett
- pénzügyi bizottság költségvetési javaslatokkal kapcsolatos véleményezési jogának megállapítása
- önkormányzati gazdálkodás feletti ellenőrzési jogkör megállapítása a Kormányhivatal részére
- hitelfelvétel, kötvénykibocsátás előzetes engedélyhez kötése

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
GAZDASÁGTUDOMÁNYI KAR
KÖZGAZDÁSZ KÉPZÉS
TÁVOKTATÁSI TAGOZAT
LECKESOROZAT
COPYRIGHT © SZTE GTK 2017/2018

A LECKE TARTALMA, ILLETVE ALKOTÓ ELEMEI ELŐZETES,
ÍRÁSBELI ENGEDÉLY MELLETT HASZNÁLHATÓK FEL.

JELEN TANANYAG
A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEMEN KÉSZÜLT
AZ EURÓPAI UNIÓ TÁMOGATÁSÁVAL.
PROJEKT AZONOSÍTÓ: EFOP-3.4.3-16-2016-00014

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

132. § (1) A kormányhivatal a helyi önkormányzatok törvényességi felügyelete körében az Alaptörvényben meghatározott feladat- és hatáskörökön túl:

a) törvényességi felhívással élhet;

b) * kezdeményezheti a képviselő-testület vagy a társulási tanács összehívását, valamint e törvényben meghatározott esetben összehívja a képviselő-testület vagy a társulási tanács ülését;

c) * javasolhatja a helyi önkormányzatok törvényességi felügyeletéért felelős miniszternek, hogy kezdeményezze a Kormánynál annak indítványozását, hogy az Alkotmánybíróság vizsgálja felül az önkormányzati rendelet Alaptörvénnyel való összhangját;

d) * kezdeményezheti a közigazgatási és munkaügyi bíróságnál az önkormányzat határozatának felülvizsgálatát;

e) kezdeményezheti a határozathozatali, feladat ellátási kötelezettségét nem teljesítő helyi önkormányzattal szemben bírósági eljárás megindítását, a határozathozatal pótlásának elrendelését;

f) javasolhatja a helyi önkormányzatok törvényességi felügyeletéért felelős miniszternek, hogy kezdeményezze a Kormánynál az Alaptörvénnyel ellentétesen működő képviselő-testület felosztatását;

g) * kezdeményezheti a helyi önkormányzatnak a központi költségvetés terhére nyújtott támogatások felülvizsgálatát a 117. § (1) bekezdés a) pontja szerinti támogatás esetében a kincstárnál, a helyi önkormányzatnak nyújtott költségvetési támogatás esetében a támogatónál;

h) pert indíthat a sorozatos törvényt sértést elkövető polgármester tisztségének megszüntetése iránt;

i) fegyelmi eljárást kezdeményezhet a helyi önkormányzat polgármestere ellen és a polgármesternél a jegyző ellen;

j) kezdeményezheti a helyi önkormányzat gazdálkodását érintő vizsgálat lefolytatását az Állami Számvevőszéknél;

k) *

l) * törvényességi felügyeleti bírságot szabhat ki a helyi önkormányzatra vagy a társulásra az e törvényben meghatározott esetekben.

(2) A kormányhivatal törvényességi felügyeleti eljárásának célja a helyi önkormányzat képviselő-testülete, bizottsága, részönkormányzata, polgármestere, főpolgármestere, megyei közgyűlés elnöke, társulása, jegyzője (a továbbiakban: érintett) működése jogszerűségének biztosítása

(3) * A kormányhivatal törvényességi felügyeleti eljárásában vizsgálja az érintett

a) működésének, döntéshozatali eljárásának jogszerűségét;

b) döntéseinek jogszerűségét;

c) jogalkotási, továbbá jogszabályon alapuló döntési és feladatellátási kötelezettségének teljesítését.

b) jogszabályban meghatározott bírósági vagy közigazgatási hatósági eljárásnak van helye, vagy

c) amelyeket a képviselő-testület mérlegelési jogkörében hozott.